

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.644 van 7 maart 2014
in de zaak A. 157.765/X-12.136.**

In zake : Charles MOERENHOUDT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Stuckens
kantoor houdend te 1600 Sint-Pieters-Leeuw
Bergensesteenweg 277
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE AFFLIGEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Guns
kantoor houdend te 1790 Affligem
Kasteelstraat 58
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 november 2004, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 12 maart 2004 van het college van burgemeester en schepenen van Affligem waarbij aan Omer Depril een regularisatievergunning wordt verleend voor de wijziging van de bestemming van een machineloods naar een trainingspiste voor paarden met ontvangstruimte en opslagruimte voor stro aan de Domentveldstraat 32 te Affligem.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 182.990 van 19 mei 2008 heeft de Raad van State het debat heropend en het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het verder onderzoek.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 februari 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alain Stuckens, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Er wordt vooreerst verwezen naar de uiteenzetting van de feiten in het tussenarrest nr. 182.990 van 19 mei 2008.

4. Het strafonderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van de klacht met burgerlijke partijstelling van verzoeker tegen de voornoemde gemeenteambtenaar van de verwerende partij wegens valsheid in geschrifte en het gebruik ervan heeft geleid tot een buitenvervolginstelling van de betrokkene. De Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel (K.I.) heeft bij arrest van 12 september 2013 het hoger beroep van verzoeker tegen de beschikking van de raadkamer te Brussel van 5 april 2013 ongegrond afgewezen.

De K.I. heeft geoordeeld dat het onderzoek volledig werd gedaan en dat daaruit overduidelijk blijkt dat het stuk nr. 23 van de verwerende partij (randnr. 10 tussenarrest nr. 182.990 van 19 mei 2008) “wel degelijk met de waarheid strookt” en dat “behoudens de eigen beweringen van [verzoeker] er geen enkele aanwijzing [bestaat] dat [dit stuk 23] niet met de werkelijkheid zou overeenstemmen”.

Verzoeker heeft met een schrijven van zijn raadsman van 26 oktober 2013 aan de Raad van State meegedeeld dat hij “heeft berust in het arrest van de KI”.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

Standpunten

5. Verzoeker heeft het annulatieberoep ingediend op 24 november 2004.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij “geenszins door de aanvang van enig werk [kon] vermoeden dat er een bouwvergunning zou zijn afgeleverd”, “[a]angezien de vergunning hier de regularisatie van een bestaande toestand beoogde”.

Verzoeker stelt verder dat hij eerst bij de ontvangst van de brief van 23 september 2004 van de verwerende partij op de hoogte werd gesteld van het afleveren van een regularisatievergunning aan Omer Depril.

Volgens verzoeker is de annulatietermijn ten vroegste bij de ontvangst op 28 september 2004 aangevangen.

6. De verwerende partij legt het stuk nr. 23 (randnr. 10 tussenarrest nr. 182.990 van 19 mei 2008) voor waarin de betrokken gemeenteamttenaar op 19 januari 2005, na het indienen van het annulatieberoep

van verzoeker, verklaart dat verzoeker “in de eerste periode na de afgifte van” de bestreden vergunning in haar bijzijn “het volledige bouwdoossier en de vergunning” heeft “ingezien en meerdere malen [heeft] ingezien”.

De verwerende partij besluit daaruit dat verzoeker “reeds vanaf begin april 2004 de vergunning [heeft] ingekeken” en dat hij zijn verzoekschrift pas “ongeveer 8 maand na kennis gehad te hebben” van de bestreden vergunning heeft ingediend. Verzoeker had sedert de inzage van het vergunningendossier “een voldoende feitelijke kennis [...] van de afgifte van de bouwvergunning en het ingaan van zijn beroepstermijn alsdan. [...] Het verzoek tot nietigverklaring is aldus onontvankelijk ratione temporis”.

7. Verzoeker betwist de visie van de verwerende partij. Hij wijst op het feit dat in de voorafgaande schriftelijke correspondentie tussen de partijen de verwerende partij het stilzwijgen bewaarde over de afgifte van de bestreden regularisatievergunning. Het stuk nr. 23 van de verwerende partij is “niet alleen vals, ze is ook dermate onduidelijk en vaag dat ze niet toelaat een uiterste datum te bepalen voor de indiening” van een beroep door verzoeker. Uit de voorafgaande briefwisseling blijkt dat verzoeker “geen inzage in het dossier heeft gehad”. Verzoeker voegt toe dat “[m]en [...] zich [kan] afvragen waarom de gemeente, op het ogenblik van de beweerde inzage, geen stuk laat ondertekenen door verzoeker waaruit blijkt dat hij wel degelijk inzage heeft gehad van het dossier”. Verzoeker stelt nog dat hij geen kennis heeft “gehad [...] van de aflevering van de vergunning door de mededelingsaffiche die overeenkomstig artikel 52, § 4 te kennen geeft dat de bouwvergunning werd afgegeven en die door de aanvrager op het terrein moet worden aangeplakt” omdat hij “nooit dergelijke affiche heeft weten uithangen” en omdat, behalve “een groenscherm in vlier en populier” dat nog steeds niet werd geplaatst, “geen werken dienden uitgevoerd te worden en de affiche dus niet diende aangebracht te worden”.

8. In zijn laatste memorie wijst verzoeker erop dat 1) het aan de verwerende partij toekomt de laattijdigheid van het beroep te bewijzen en dat zij dat niet doet, 2) de Raad van State niet gebonden is door het arrest van de K.I.

waardoor de Raad van State het onderzoek naar de tijdigheid van het beroep nog steeds moet doen, 3) de tussen verzoeker en de verwerende partij gevoerde briefwisseling aantoont dat verzoeker nooit eerder dan op 1 oktober 2004 inzage heeft genomen in het dossier, 4) niet is aangetoond dat het stuk nr. 23 van de verwerende partij met de werkelijkheid overeenstemt.

Beoordeling

9. De bestreden, *in casu* regulariserende, stedenbouwkundige vergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend te worden, zodat krachtens artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: de procedureregeling) de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop verzoeker er kennis van heeft gehad of geacht moet worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoeker liggen, wanneer hij in de mogelijkheid is kennis te nemen van de bestuurshandeling die hij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van de administratieve beslissingen te lang onzeker blijft, en dat aan voormeld artikel 4 van de procedureregeling ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen én van de bouwheer én van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengen mee dat degene die meent te worden benadeeld door een stedenbouwkundige vergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning, bijvoorbeeld van de mogelijkheid die hem door artikel 5.1.2 VCRO wordt geboden om ten

gemeentehuize kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning.

Eens die redelijke termijn verstreken, neemt de termijn van 60 dagen om een annulatieberoep in te dienen, een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop verzoeker kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning.

Het is dan weer zaak van verzoeker in voorkomend geval aan te tonen dat hij binnen de redelijke termijn, via de geëigende middelen de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning heeft proberen in te winnen.

10. Anders dan verzoeker wil doen aannemen, blijkt uit de schriftelijke correspondentie tussen de partijen (randnrs. 3 t.e.m. 9 tussenarrest nr. 182.990 van 19 mei 2008) niet het bewijs dat verzoeker geen inzage heeft genomen van het aanvraagdossier dat geleid heeft tot de bestreden regularisatievergunning. Daaruit kan wel worden afgeleid dat de verwerende partij niet heeft geweigerd dat inzagerecht aan verzoeker te verlenen en dat verzoeker weet had van het bestaan van het dossier nadat hij in het kader van het openbaar onderzoek een bezwaarschrift heeft ingediend. Het onbehoorlijke optreden van de verwerende partij door in haar schrijven van 1 april 2004 aan verzoeker niet uitdrukkelijk te vermelden dat de bestreden regularisatievergunning inmiddels werd verleend, doet aan deze vaststellingen niets af.

11. Uit het strafonderzoek blijkt dat de verwerende partij geen register bijhoudt van het inzagerecht dat werd of wordt verleend aan derden omtrent vergunningendossiers.

12. Verzoeker verklaart in het verhoor van het strafonderzoek dat hij “regelmatig en praktisch wekelijks op dinsdag naar het gemeentebestuur ging”

en “er steeds kennis [nam] van al wat er diende bekend gemaakt te worden aan de bevolking waaronder bouwaanvragen”. Verder dat “[d]e regularisatievergunning [...] er nooit [werd] uitgehangen”, hij geen “contact [heeft] gehad met de technische dienst omtrent [...] de regularisatie van de Domentranch”, “geen gebruik [wenste] te maken van het inzagerecht”, “[b]ovendien [...] officieel niet [wist] dat er een regularisatie was gekomen” en “pas omstreeks 01.10.2004 kennis [heeft] genomen van het dossier”.

Uit deze verklaring blijkt aldus dat verzoeker, die op de hoogte was van het bestaan van dit tweede regularisatieaanvraagdossier voorafgaand aan het tijdstip waarop de bestreden regularisatievergunning werd verleend, vóór 28 september 2004 wist of moet geweten hebben, zij het niet “officieel”, dat de bestreden regularisatievergunning was verleend.

Verzoeker die in datzelfde verhoor verklaarde dat hij “de nietigverklaring van de regularisatievergunning van de Domentranch [wilde] bekomen”, “absoluut ook kopieën wilde bekomen van het dossier” en “op [z]ijn hoede was omtrent de handelwijze van de” verwerende partij, diende vanaf het ogenblik waarop hij – zij het niet officieel – kennis had van het feit dat de bestreden regularisatievergunning was verleend binnen een redelijke termijn, via de geëigende middelen te proberen de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning in te winnen.

Uit deze verklaringen van verzoeker moet worden afgeleid dat hij zijn niet officiële kennis van de verlening van de bestreden regularisatievergunning reeds bezat toen hij zijn brief van 11 april 2004 aan de verwerende partij heeft geschreven waarin hij vroeg “hoe zeker [hij] kan zijn dat het dossier dat [hem] zal worden voorgelegd wel volledig is” en alvorens inzage te nemen van het dossier “eerst uw akkoord voor de aflevering van de fotokopieën te laten geworden”.

Door het in die omstandigheden – meermaals vanaf het schrijven van de verwerende partij van 1 april 2004 toegestane – inzagerecht in

het desbetreffende regularisatieaanvraagdossier uit te stellen tot na de schriftelijke mededeling van de verwerende partij op 23 september 2004, heeft verzoeker de redelijke termijn ruimschoots overschreden binnen dewelke hij de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning diende in te winnen.

13. Het beroep van verzoeker, meer dan zeven maanden na de feitelijke kennisname van het feit dat de bestreden regularisatievergunning was verleend, is aldus onontvankelijk wegens laattijdigheid.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven maart 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust